t Verhoal van opa Mollebone: De regenwurm

Der was ais n wurm dij uut n bedaauwde boeskool kroop en dou was e geboren. De wurm huil veul van de regen en nuimde zok regenwurm.

Op n dag kroop de regenwurm tou de grond uut. Hai zag n appel, riep en rood, aan de onderste takke van n appelboom hangen.

“Dij wil ik hebben,” fluusterde hai. Hai was bange dat aine t heuren zol en hom dij appel veur de neuze votnasjen. “Doar wil ik n tunnel dwaars deurhin boren.”

Mor dij appel hong veuls te hoog veur de wurm en bie d’stam opklimmen was veuls te gevoarlek. As n vogel dat zain zol... Wat veur vrezelks zol der din nait gebeuren… O, o, hai dus der nait aan dinken. De regenwurm kroop as de weerlicht de grond in.

“As ik nou ais stiekom bie n mussie op de rogge klim? Din kin e mie nait zain. En as e in de boom vlogt, kin ik mooi op dij rode appel zitten goan en mie n sappege tunnel boren.”

Dou de regenwurm dat opbedocht haar, glee e veurzichteg deur zien gange hin noar boeten.

Mor de muzzen trippelden en deden en wupden as pingpongbalen. En wat de regenwurm ook dee, hai kreeg t nait veur nander om bie aine van heur op de rogge te kroepen.

Inains ston der n swaarde liester mit t koppie schaif op t grasveld. Zo dreumerg dat e wel verlaifd wezen mos. En dat was e ook. Hai dee zien golden snoaveltje open en begunde te zingen. Lange, lange riedels kwammen der uut zien keeltje. En overaal zongen der vogels mit hom mit. De haile wereld leek wel vol verlaifde vogels.

De regenwurm glee veurzichies noar de liester tou, gain grasspiere bewoog. Hai kroop bie de liester op de rogge zunder dat dij der wat van vernam. En de regenwurm wachtde geduldeg tot e opvlaigen zol.

Eerst noa vief menuten spraaidde de liester zien vleugeltjes uut en vloog jubelnd noar de boom. Mor och, dat was ook wat... Hai ging zitten op d’alderhoogste takke dij der in de boom te vinden was, hoog in t toppie en floitde mit lange trillers zien schitternd laifdeslaid wieder.

De regenwurm keek omdele en zag de rode appel tussen de bloaren deur glimmen.

“Dat wil net,” zee e zachies.

Hai luit zok bie de liester van de rogge ofglieden. En plomp, doar vuil e. Mor och, net bie de appel langes, bams op de grond.

Wat was e verschrikt en wat was e van de wieze. Zo rad as e kon kroop e de grond weer in. Doar was e vaaileg.

“Ik perbaaier t nog n moal,” zee e in t leste driest.

En dat dee e. Hai wachtde tot de liester beneden was en klom weer stiekom bie hom op de rogge. Vannijs ging de vroleke zanger in t toppie van de boom zitten. De regenwurm luit zok valen en weer vuil e op de grond.

De regenwurm was n toaie rakker…

“Drij moal is scheepsrecht,” zee e.

Veur de daarde moal luit de regenwurm zok mitvoaren. Mor de liester vloog regelrecht noar zien plekkie in de boom. De regenwurm keek stief noar de appel. As e nou goud noar dij appel keek, meschain kwam e din wel beter terechte… en dat kwam e ook. Persies bie t steeltje langes op t rode wankie. Mor veul gelok haar e nait, dij aarme regenwurm.

Net op t zulfde ogenblik plokde n wichie mit heur mollege haandjes de appel van de boom. Ze beet der vot in. Ze was zo sloekeg dat ze de wurm nait zag en mit ophapde.

“Bah,” zee t wichie. Mor t was al te loat. De regenwurm glee in twij stokken in heur moage.

Auteur: Gré van der Veen
Uit: De Siberische Kou (1990)

Inspreker: Geesjen Doddema